

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2251/2538

พันตำรวจโท พยนต์ ชื่นบาน โจทก์ นาง กิมฮวย ชื่นบาน จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 525, ป.พ.พ. มาตรา 1382, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.พ. มาตรา 172

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำสั่งศาลที่แสดงว่าที่พิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยโดยการ ครอบครองปรปักษ์มีผลผูกพันโจทก์ ต่อเมื่อโจทก์ได้ทราบเรื่องที่จำเลยยื่นคำร้องขอแสดงกรรมสิทธิ์ในที่พิพาทโดยการ ครอบครองปรปักษ์แล้วไม่ได้แย้งคัดค้านภายในเวลาที่ศาลกำหนดไว้เมื่อโจทก์ไม่ทราบเรื่องที่ จำเลยยื่นคำร้อง ขอแสดงกรรมสิทธิ์ ทำให้ไม่อาจโต้แย้งคัดค้านคำร้องขอของจำเลยได้คำสั่งของ ศาลจึงไม่ผูกพันโจทก์โจทก์มี อำนาจฟ้องคดีเพื่อพิสูจน์ว่าตนมีสิทธิในที่พิพาทดีกว่าจำเลยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา145(2)ได้ ข้อเท็จจริงในเรื่องการ ครอบครองที่ พิพาทด้วยตนเองหรือให้ผู้อื่นครอบครองแทนนั้นเป็นรายละเอียดที่อาจนำสืบได้ในชั้นพิจารณาแม้ โจทก์จะไม่ได้บรรยายฟ้องไว้ว่าผู้อื่นเป็นผู้ครอบครองที่พิพาทแทนก็ตามฟ้องของโจทก์ก็ไม่ เคลือบคลุม แม้การที่บิดาโจทก์ยกที่พิพาทให้โจทก์โดยมิได้ จดทะเบียนการยกให้ตามกฎหมาย ทำให้เป็น โฆษกก็ตามแต่เมื่อโจทก์ได้ ครอบครองที่พิพาทมานับตั้งแต่บิดาโจทก์ยกที่พิพาทให้โดย ความสงบและเปิดเผยด้วย เจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเกินกว่า10ปีแล้ว ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา1382

คำพิพากษา

โจทก์ ฟ้อง ว่า ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4212 มี ชื่อ นาย พรศักดิ์ ลาภอนันต์ นาย บัวเฮง ชื่นบาน และนายแหยม ชื่นบาน เป็น ผู้ถือ กรรมสิทธิ์ร่วมกัน เจ้าของ กรรมสิทธิ์ร่วม ได้ แบ่ง การ ครอบครอง ที่ดินแปลง นี้ กัน เป็น ส่วนสัด แน่นนอน โดย นาย แหยม ครอบครอง อยู่ ทาง ด้าน ทิศตะวันตก เนื้อที่ ประมาณ 20 ไร่ 1 งาน 74 ตารางวา ตาม รูป แผนที่เอกสาร ท้ายฟ้อง ต่อมา เมื่อ 30 ปี เศษ มา แล้ว ก่อน นาย แหยม จะ ถึงแก่กรรม ได้ ยก ที่ดิน เฉพาะ ส่วน ที่ ตน ครอบครอง อยู่ ทั้งหมด ให้ แก่ โจทก์แต่ไม่ได้ จดทะเบียน การ ให้ ต่อ เจ้าพนักงาน โจทก์ ได้ ครอบครอง ที่ดิน ดังกล่าว มา จน ถึง ปัจจุบัน โดย ความสงบ และ โดย เปิดเผย ด้วย เจตนาเป็น เจ้าของ เป็น เวลา เกินกว่า สิบ ปี แล้ว โจทก์ จึง ได้ กรรมสิทธิ์ ในที่ดิน ดังกล่าว โดย การ ครอบครอง ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1382 ต่อมา วันที่ 3 มกราคม 2528 จำเลย ได้ ใช้ สิทธิ โดยไม่สุจริต ยื่น คำร้องขอ ต่อ ศาลชั้นต้น ขอให้ ศาล มี คำสั่ง แสดง ว่า ที่ดินของ โจทก์ ดังกล่าว ตกเป็น กรรมสิทธิ์ของ จำเลย โดย การ ครอบครองปรปักษ์และ ศาล ได้ มี คำสั่ง ให้ จำเลย ได้ กรรมสิทธิ์ ใน ที่ดิน ของ โจทก์ ตามคำร้องขอ จำเลย จึง นำ คำสั่ง ของ ศาลชั้นต้น ไป ให้ เจ้าพนักงาน ที่ดินจังหวัด ชลบุรี จดทะเบียน ลงชื่อ จำเลย เป็น ผู้ถือกรรมสิทธิ์ ที่ดินเฉพาะ ส่วน ของ นาย แหยม ขอให้ เพิกถอน คำสั่ง การ ได้ มา ซึ่ง กรรมสิทธิ์ ที่ดิน เฉพาะ ส่วน ของ จำเลย โดย การ ครอบครองปรปักษ์ ให้ เพิกถอน การจดทะเบียน การ ได้ มา ซึ่ง กรรมสิทธิ์ ที่ดิน เฉพาะ ส่วน ของ จำเลย โดย การครอบครองปรปักษ์ นั้น เสีย และ มี คำสั่ง ว่า ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4212เฉพาะ ส่วน ของ นาย แหยม เป็น กรรมสิทธิ์ ของ โจทก์ โดย การ ครอบครอง ปรปักษ์ ห้าม มิให้ จำเลย และ บริวาร เข้า ยุ่ง เกี่ยวกับ ที่ดิน ของ โจทก์ต่อไป จำเลย ให้การ ว่า เมื่อ 20 ปี เศษ มา แล้ว นาย

แฮม ได้ ยก กรรมสิทธิ์ ที่ดิน เฉพาะ ส่วน ที่นาย แฮม ครอบครอง ให้ จำเลย จำเลย ได้ เข้า ครอบครอง ทำประโยชน์ ใน ที่ดิน ที่นาย แฮม ให้ ตลอดมา ด้วย ความ สงบ และ โดย เปิดเผย ด้วย เจตนา เป็น เจ้าของ จำเลย จึง ได้ กรรมสิทธิ์ใน ที่ดิน ดังกล่าว โดย การ ครอบครองปรปักษ์ และ ศาลชั้นต้น ได้ มี คำสั่งถึงที่สุด ให้ ที่ดิน ดังกล่าว ตกเป็น กรรมสิทธิ์ ของ จำเลย แล้ว นาย แฮม ไม่เคย ยก กรรมสิทธิ์ ที่ดิน ดังกล่าว ให้ แก่ โจทก์ โจทก์ ไม่เคย เข้าครอบครอง ทำกิน หรือ ทำประโยชน์ ใน ที่ดิน ตาม ฟ้อง ฟ้องโจทก์ เคลือบคลุมขอให้ ยกฟ้อง ศาลชั้นต้น พิจารณา แล้ว พิพากษา ให้ เพิกถอน การ จดทะเบียน การ ได้ มาซึ่ง ที่พิพาท ของ จำเลย โดย การ ครอบครองปรปักษ์ และ ให้ ที่พิพาทตกเป็น กรรมสิทธิ์ ของ โจทก์ โดย การ ครอบครองปรปักษ์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 ห้าม มิให้ จำเลยและ บริวาร เกี่ยวข้อง กับ ที่พิพาท จำเลย อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลย ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "มี ปัญหา วินิจฉัย ตาม ฎีกา จำเลย ข้อ แรก ว่าคำสั่งศาล ชั้นต้น ใน คดีแพ่ง หมายเลขแดง ที่ 72/2528 ที่ ให้ ที่พิพาท เป็นกรรมสิทธิ์ ของ จำเลย โดย การ ครอบครองปรปักษ์ มีผลผูกพัน โจทก์ หรือไม่นั้น จำเลย ฎีกา ว่า คำสั่งศาล ชั้นต้น ใน คดีแพ่ง หมายเลขแดง ที่ 72/2528ถึงที่สุด แล้ว โดย มิได้ ถูก เปลี่ยนแปลง แก้ไข โดย คำพิพากษา หรือ คำสั่งของ ศาล สูง จึง ไม่อาจ ถูก ยกเลิก หรือ เพิกถอน ได้ โจทก์ ย่อม ไม่อาจพิสูจน์ การ ได้ มา ซึ่ง กรรมสิทธิ์ นั้น ได้ ดีกว่า จำเลย เห็นว่า แม้ โจทก์จะ มิได้ เป็น คู่ความ ใน คดี ที่ จำเลย ร้องขอ แสดง กรรมสิทธิ์ ใน ที่พิพาทโดย การ ครอบครองปรปักษ์ แต่ ถ้า โจทก์ ทราบ เรื่อง ที่ จำเลย ยื่น คำร้องขอดังกล่าว แล้ว โจทก์ ไม่โต้แย้ง คัดค้าน เสีย ภายใน เวลา ที่ ศาล กำหนด ไว้โจทก์ ก็ ย่อม หมด สิทธิ โต้แย้ง คัดค้าน อีก ต่อไป ใน ปัญหา ที่ ว่า โจทก์ ทราบเรื่อง ที่ จำเลย ยื่น คำร้องขอ แสดง กรรมสิทธิ์ ใน ที่พิพาท โดย การ ครอบครองปรปักษ์ หรือไม่ นั้น ข้อเท็จจริง รับฟัง ได้ว่า โจทก์ ไม่ทราบ เรื่อง ที่จำเลย ยื่น คำร้องขอ แสดง กรรมสิทธิ์ โดย การ ครอบครองปรปักษ์ โจทก์ ย่อมไม่อาจ โต้แย้ง คัดค้าน คำร้องขอ ของ จำเลย ได้ ถือว่า โจทก์ เป็นบุคคลภายนอก คำสั่ง ของ ศาลชั้นต้น ใน คดีแพ่ง หมายเลขแดง ที่ 72/2528ไม่ผูกพัน โจทก์ โจทก์ จึง มีอำนาจ ฟ้องคดี นี้ เพื่อ พิสูจน์ ว่า โจทก์มีสิทธิ ใน ที่พิพาท ดีกว่า จำเลย ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 145(2) ปัญหา ข้อ สอง มี ว่า ฟ้องโจทก์ เคลือบคลุม หรือไม่ นั้น จำเลย ฎีกาว่า โจทก์ บรรยายฟ้อง ใน ข้อ 2 วรรคสอง ว่า นับแต่ นาย แฮม ถึงแก่กรรม ลง โจทก์ ได้ ครอบครอง ปลุก บ้านเรือน ทำประโยชน์ ใน ที่ดิน ตลอดมา ถึงปัจจุบัน แต่ ตาม ฟ้อง ข้อ 3 ตอนท้าย ว่า โจทก์ ต้อง ไป รับ ราชการ ที่กรุงเทพมหานคร แสดง ว่า โจทก์ มิได้ เข้า ครอบครอง ทำประโยชน์หรือ ปลุก บ้านเรือน ใน ที่ดิน ฟ้องโจทก์ จึง ขัดแย้ง กัน จำเลย ไม่สามารถเข้าใจ ได้ว่า โจทก์ อ้างว่า ได้ ครอบครอง ที่พิพาท หรือไม่ พิจารณา แล้วเห็นว่า โจทก์ บรรยายฟ้อง เกี่ยวกับการ ครอบครอง ชัดเจน ว่า โจทก์ได้ ครอบครอง ปลุก บ้านเรือน ทำประโยชน์ ใน ที่ดิน ตลอดมาจน ถึง ปัจจุบัน โดย สงบ และ เปิดเผย ด้วย เจตนา เป็น เจ้าของ เป็น เวลาเกินกว่า 10 ปี ส่วน การ ครอบครอง จะ เป็น การ ครอบครอง ด้วย ตนเองหรือ ให้ ผู้อื่น ครอบครองแทน เป็น รายละเอียด ที่ อาจ นำสืบ ได้ ใน ชั้นพิจารณา และ ที่ โจทก์ บรรยาย ใน ข้อ 3 ตอนท้าย นั้น ก็ เป็น ข้อ กล่าวอ้างว่า เหตุ ที่ โจทก์ ไม่ทราบ เรื่อง ที่ จำเลย ยื่น คำร้องขอ แสดง กรรมสิทธิ์ใน ที่พิพาท โดย การ ครอบครองปรปักษ์ เพราะ โจทก์ ต้อง ไป รับ ราชการอยู่ ที่ กรุงเทพมหานคร คำบรรยายฟ้อง โจทก์ ไม่ขัดแย้ง กัน ดัง จำเลย ฎีกาฟ้องโจทก์ จึง ไม่ เคลือบคลุม ส่วน ปัญหา ตาม ฎีกา จำเลย ข้อ สุดท้าย ที่ ว่า โจทก์ ได้ กรรมสิทธิ์ ในที่พิพาท โดย การ ครอบครองปรปักษ์ หรือไม่ นั้น เห็นว่า คำเบิกความของ พยานโจทก์ ดังกล่าว สอดคล้อง กับ

รายงาน การ เเชิญสืบ ของ ศาลชั้นต้นจึง มี น้ำหนัก รับฟัง ได้ ที่ จำเลย อ้างว่า จำเลย เข้า ไป อยู่ ที่ บ้านตรง กลาง ที่พิพาท และ ทำนา ตลอดมา และ ก่อน นาย แหยม ถึงแก่กรรม ได้ บอก ยก ที่พิพาท ให้ จำเลย พร้อม หนี้สิน ที่ มี อยู่ กับ นาย ชุ่ม และ จำเลย ได้ ชำระหนี้ แทน ให้ นาย ชุ่ม แล้ว ต่อมา จำเลย ให้ นาง เกยูร อาศัย ทำกิน เพราะ สงสาร นั้น คง มี แต่ คำเบิกความ ของ จำเลย และ นาง เล็ก ภริยา นาย ชุ่ม ลอย ๆ ไม่มี พยานหลักฐาน อื่น สนับสนุน จึง มี น้ำหนัก น้อย ไม่ น่าเชื่อ พยานโจทก์ มี น้ำหนัก ดีกว่า พยาน จำเลย ข้อเท็จจริง ฟังได้ว่า ก่อน ถึงแก่กรรม นาย แหยม บิดา โจทก์ ยก ที่พิพาท ให้ โจทก์ โดย มิได้ จดทะเบียน การ ยกให้ จึง เป็น โฆษะ แต่ โจทก์ ได้ ครอบครอง ที่พิพาทมา ตั้งแต่ นาย แหยม ยกให้ โดย ความสงบ และ โดย เปิดเผย ด้วย เจตนา เป็น เจ้าของ ติดต่อกัน เป็น เวลา กว่า 10 ปี แล้ว โจทก์ จึง ได้ กรรมสิทธิ์ใน ที่พิพาท โดย การ ครอบครองปรปักษ์ ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1382 ที่ ศาลล่าง ทั้ง สอง พิพากษา มา ชอบแล้ว ฎีกา จำเลย ฟังไม่ ขึ้น " พิพากษายืน

องค์คณะ

ปราโมทย์ ชพานนท์ · อรรถ หวังอัฒกลาง · เสริม บุญทรงสันติกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2251/2538>